

A MUNKÁS-PARASZT SZÖVETSÉGRŐL

Irta: Kalinin M. I.

1946 június 3-án 72 éves korában meghalt a Szovjet Szövetség 24 éven át volt elnöke, a régi bolsevik gárda nesztorja Lenin híves tanítványa és fegyvertársa K. M. I.

Élte a forradalmár élete. Megérte a forradalom győzelmét, a szocialista társadalom fölépítést és megérte a fasizmus fölött kivívott fegyveres diadalt. Egész életén át lankadatlanul küzdött az éllarcosok első sorában és a tollat csak a halál üthette ki kezéből.

Az alábbi cikk időben legutolsó írásai közül való. Olvasóink ebből is megismerhetik Kalinint a mindenkori gyakorlat emberét; akinek minden szava a tapasztalatok gazdag tárházát jelenti számunkra.

Ma már mindenki tudja, hogy a munkások és parasztok szövetsége az igazi demokratikus állam alapja és erejének fő forrása. És mindazok után, amiket átéltünk a reakció sötét erői elleni harcban, különösen a hitlerizmus ellen vívott Honvédelmi háború dicsőséges befejezése után, ezt fölösleges is bizonyíthatnunk. Ezért a »SZLAVJANE« folyóirat kérésére, hogy olvasói számára írjak valamit a munkás-paraszt szövetségről, úgy hiszem, a legjobb lesz, ha elvont fejtegetések helyett egy mélyen az emlékezetembe vésődött történetet mesélek el, amely, véleményem szerint, meglehetősen határozottsággal domborítja ki a Párt vonalát.

Körülbelül huszonét évvel ezelőtt történt. Ivanovóba érkeztem, ahol ezidőtájt tartották a parasztok kongresszusát. Hivatalos lévén, a megnyitás előtt érkeztem. Hamarosan észrevettem, hogy a kiküldöttek között munkásellenes a hangulat és az eszerek* fűtik ezt az állásfoglalást. A később történtek ezt mindenben megerősítették.

A kongresszust a Tartományi Végrehajtó Bizottság megbízásából, a városi szovjet elnöke — egy öreg ivanovói munkás nyitotta meg. De az indítványozott elnökségi lajstromban az ő neve hiányzott. A szavazás folyamán engem jelöltek. — Én jelölésemet azzal a megoldással utasítottam vissza, hogy a kongresszus nem választotta be az elnökségbe az ivanovói munkások képviselőjét. Hogyan történhetett ez meg? — kezdtem el beszédemet. A kongresszust egy olyan tartományban tartják, ahol a lakosság 70%-át gyárakban dolgozó munkások és parasztok alkotják. Ezenkívül a helyiségeket a munkásszervezetek vendégszeretete bocsátotta a kongresszus rendelkezésére. És mégsem választották be az elnökségbe az ivanovói munkások képviselőjét. Végül kiemeltem, hogy a parasztoknak a munkásoktól való különválasztása nem járul hozzá a kongresszus eredményes munkájához és rossz hatással lesz az ivanovói-tartományi munkásokra. Az elnöklő eszer az alaki érvek sorozatával akarta igazolni, hogy mért nem vették föl az ivanovói munkások képviselőjét az elnökség lajstromába. De a kongresszus óriási többsége követelte, hogy engem és az ivanovói munkások képviselőjét vegyék be az elnökségbe.

* Az u. n. szociál-revolucionárok pártja, amely a szovjethatalom, azaz a munkás-paraszt szövetség ellen harcolt. (szerk.)

Szokás szerint beszámoltam a kongresszusnak az időszerű kérdésekről. A beszámoló után különböző kérdéseket tettek föl, többek között a következőt: Ki fontosabb a szovjet államnak, a munkás, vagy a paraszt? Erre egy másik kérdéssel feleltem: Mondják meg nekem, melyik lába fontosabb az embernek — a jobb, vagy a bal? Erre óriási taps tört ki. Rögtön megérezttem, hogy a jelenlevőket váratlanul érte ez az egyszerű és világos válasz, amely megdöntötte az eszerek áskálódásait: hogy a szovjethatalom, pusztán munkás hatalom és nem a munkások és parasztok kormánya.

Nem az volt a szándékom, hogy eredeti és szellemes feleletet adjak. Csak a két osztálynak a szovjetállam építésében való egyenlőségét akartam szembeötlően ábrázolni. Abban az időben ez nagyon fontos volt, mert az ellenséges elemek állandóan azzal ámították a parasztokat, hogy a szovjethatalom nem a parasztok uralma. Ezzel egyidőben hízelegtek a parasztoknak, hogy ők az állam alapjai mert ők termelik a legfontosabb élelmiszert — a búzát. Ezt kihasználták az eszerek és azok az elemek, akik állítólag a legjobbat »kívánták« a parasztoknak és lépten nyomon bizalmatlanságot terjesztettek szovjettel és a munkássággal szemben. Ezen ellenséges ravaszkodásoknak szolt az én rövid feleletem.

Amikor elcsöndesedett a taps és a jelenlevők is megnyugodtak, így folytattam: Mindazon sugdolódzók, akik a parasztság »jóakaróinak« nevezik magukat, csalnak titeket, és azon vannak, hogy bontsátok föl a szövetséget a munkásokkal, hogy ők így visszaállíthassák a földesurak és tőkésék uralmát. A ti helyetekben én őket kiméletlenül, ellenségként elűzném magamtól. Gondoljuk csak meg egészséges ésszel: el lehet-e a parasztság vas, üveg, kőolaj stb. nélkül?

Ugy hiszem, erre csak azt mondhatjuk, hogy ez a ti gazdaságtok pusztulásához, rombadöntéséhez vezetne. Gondolkodjatok most afölött, ki a fontosabb a szovjet államra, a munkás, vagy a paraszt?

Mire akarnak titeket rávenni az álparaszt-vezérek? Hogy használjátok ki az alkalmat, hogy üzérkedjétek a búzával és üzérkedjétek a politikával és így meggyöngyítétek a szovjet hatalmat. Én kérdezlek most titeket, parasztokat: főnállhat-e ilyen körülmények között a munkás-paraszt szövetség? Üzérkedni lehet nemcsak a búzával, de szöggel és sóval is. Mit gondoltok ki adja meg ennek az általános üzérkedésnek az árát? Azt hiszem — a munkás is és a paraszt is. Egy csomó uzsorás gazdagszik meg csak. Ne vegyétek rossz néven, de én az ilyen politikásokat hamiskártyásoknak hívom.

Jegyezétek meg, hogy a szovjet hatalom meggyöngyítése a vágya a munkások és parasztok minden ellenségének, kezdve az itteni elnökségben ülő eszerektől egészen Puriskevcisig. (Tiltakozások hallatszanak). Csodálom, hogy tiltakoztok. (Feléjük fordulok). Az igazság fényei ennyire sérti szemeiteket? A ti »demokrata« meggyözdéstek hamis, ha együtt meneteltek a Puriskevicsekkel és a kurszki Markovokkal és a külföldi beavatkozókka. Kimélik meg az orosz népet az ilyen »demokraták«.

Eltársak — fordulok ismét a parasztok felé — nem egyéni érdekből leplezem le az itt ülő eszereket, mint a szovjet hatalom legádázabb ellenségeit.

Azt akarom, hogy ti is, velem együtt, hennük az ellenforradalom ügynökeit lássátok, akiknek főladatuk a munkás-paraszt szövetség meggyöngyítése, hogy amiért Pártunk évtizedeken át harcol, erőtlenné te-

gyék azt. Az ellenforradalom külföldi beavatkozásaj gyengéknek bizonyultak és most megkísérli ezt a szövetséget belülről fölbontani. És mindannyiunk előtt világos, hogy a szovjethatalom alapja éppen ez a szövetség, amely szükséges és hasznos munkásokra és parasztokra egyaránt. Ezt nem nehéz bebizonyítani.

A régi Oroszország történetében hosszú a sora a paraszt lázadásoknak és fölkeléseknek, de kevés volt közöttük olyan, amely a cári önkényuralmat alapjaiban rendíthette volna meg. Pugacsev fölkelése méreteiben és eszközeiben az összeseket fölülmulta. De igazi erejét ez a paraszt lázadás az akkori munkásokkal való egységből és önzetlen segítségükből merítette. Ismeretes, hogy Pugacsev az ágyúit az urali munkásoktól kapta.

Közismert tény, hogy az 1905—1907-es polgári-demokrata forradalom balsikere a harcoló munkások és parasztok közötti kapcsolat hiánya és egyenlenségük következménye volt. A parasztok későn fogtak a harcba és megmaradt a cári-földesúri berendezés. Erre a tapasztalatra mutatott rá állandóan Lenin és mindig erre figyelmeztet, bizonyítva, hogy a munkások és parasztok szövetsége az alapja nemcsak az önkényuralom megdöntésének, hanem a tőke legyőzésének is.

A munkás-paraszt szövetség biztosította a győzelmet 1917 októberében. Ennek gyümölcséként munkás-paraszt kormányunk van az ellenforradalom minden erőlködése és a külföldről kapott fegyveres segítség ellenére. Megálltuk a helyünket a multban és megálljuk a jövőben is. Ezért kíséri meg a reakció, hogy éket verjen a munkások és parasztok közé. Ezért hirdetik ügynökeik, hogy a parasztok kevesebbet kaptak a forradalomtól, mint a munkások és a legmegátalkodottabbak közülük meg egyszerűen azt mondják, hogy a forradalom nem adott a parasztságnak semmit. Mindannyian tudjátok, hogy a parasztok 150 millió hektár földet kaptak. Azt mondják, hogy a földet nacionalizáltuk — és ez azt jelenti, hogy a földdel az állam rendelkezik. Ami igaz — az igaz. De a földet a parasztok ingyen kapták meg örökös haszonélvezetre. Jegyezzétek meg: örökös haszonélvezetre.

Ugy vélem, hogy nagyon jó volt a földet nacionalizálni. A dolgozó parasztot nem akadályozza a nacionalizálás, de a földdel űzérkedő bankárookra ez halálos csapást jelent.

Tehát csak a parasztság ellenségei mesélik, hogy a forradalom nem adott a parasztoknak semmit. Bátran állíthatjuk, hogy más kormány, mint a szovjet, más párt, mint a kommunista, amelyik a munkás-paraszt szövetségre támaszkodik nem hozhatott volna ilyen intézkedéseket. Gondoljátok meg még egyszer: a földesurak és kolostorok 150 millió hektárnyi földje került a parasztok kezébe! Nehéz lenne kiszámolni ennek az értékét pénzben.

Mit kaptak a munkások a forradalomtól?

Azt mondják, hogy övéké lettek a gyárak és részt vesznek az állam igazgatásában. Itt egy helyreigazítást kell eszközölnünk. A gyárak nem a munkások, hanem a szovjetállam tulajdonát képezik, azaz hazánk minden polgáraét, így a lietekét is. A munkásoknak az a feladata, hogy minél előbb újjáépítsék gyáriparunkat. Ti tudjátok legjobban, mennyire szétrombolták azt az imperialista háború, a fehérgárdista bandák és a tőkés szabotálása.

Ami az ország igazgatását illeti, hát itt aránylag több a munkás, mint a paraszt. Azt mondtam »aránylag«, azaz százalékban. Ez azt nu-

tatja, hogy ezer munkásból és parasztból hányan vesznek részt az igazgatásban. De tudnunk kell, hogy csak néhány millió munkás van és százmilliónyi paraszt. Ezenkívül nem szabad figyelmen kívül hagyunk, hogy sokan a munkások közül, ugyanakkor parasztok is. Mondjatok akár egy falut is az Ivanovói kormányzóságban, ahonnan, senki se dolgozna valamilyen gyárban. És a gyárakban dolgozók családja a földet műveli. Mi ez az ember most, inkább paraszt, vagy inkább munkás? Azt hiszem, hogy neki nem idegen egyik sem. Kétségen kívül, a parasztok sokkal nagyobb számban vesznek részt az igazgatásban, mint ti gondoljátok. Ellenségeink játéka már az alapjában hamis.

A munkás-paraszt államot erősítve a szovjethatalom a hatalom a maga szerveibe természetesen azokat választja, akik hívek a szovjet rendszerhez és magától értetődik, hogy ezeket legnagyobb számban éppen a munkások és parasztok között találja meg. De a hűség és ódaadás mellett szükséges még az irástudás, politikai tehetség és a vezetés képessége a mi bonyolult forradalmi körülményeinkben. Ez azt jelenti, hogy szükség van intelligenciára és néha szaktudásra is. Ezért a szovjet hatalom szívesen fogadja a hű szovjet értelmiség közreműködését. De túlságosan eltávolodtam a föltett kérdéstől: a mondottakon kívül mit ad a forradalom győzelme egyiknek és a másiknak? A forradalom győzelme nagyon keveset nyújt, de egyben nagyon sokat — mindent, ami az élethez szükséges. És milyen értelemben »keveset«? Keveset, mert a főurak birtokai romokban vannak és azelőtt és jobbra kezdetlegesen művelték őket, elmaradt műszaki szerszámokkal bérmunkás parasztok kezdetleges eszközeivel. A ti környékteken a rjazanj ekét használják, amely alig valamivel jobb a faekénél; délen a két lóval vontatott ekét, néhol kaszálógépet — ezeket a műszaki eszközöket kaptuk örökbe a régi társadalomtól.

És a gyáripárban? Ti magatok tudjátok legjobban, hogy gyáripárunk a legelmaradottabbak között volt. Elég, ha megemlítem, hogy az elmúlt háború kezdetén már nem volt elegendő gránátunk. A forradalom alatt a tulajdonosok szabotálása az üzemeket kilátástalan helyzetbe sodorta.

Amint látjátok a régi polgári-földesúri társadalomtól a földet leszámítva, alig kaptunk valamit.

De a parasztok a földet isten tulajdonának tartották.

Véleményük szerint a földesurak birtoka törvényes volt.

Milyen tekintetben adott nekünk »sokat« a forradalom? Sokat, mert elvtársak most lehetőségünk nyílt arra, hogy fölépítsük a munkások, parasztok, az egész dolgozó nép hasznos, biztosított és kulturált életét. Ti erre azt is mondhatjátok, hogy mindez még a holnapi tűzök. Igen, minden attól függ, hogy a mi ügyünk fejlődése milyen irányt vesz. Ha a munkások és parasztok szövetségét gyarapítjuk és fejlesztjük, akkor biztosítottuk boldogabb jövőnket. Ha közöttünk szakadás áll be, még a legmegfeszítettebb munka esetén is, kisebb lesz az eredmény, mint ha összetartunk.

Teljes biztonsággal mondhatjuk, hogy a munkások és parasztok szilárd szövetsége, a szovjet hataloméért és az új élet kiépítéséért vívott harcunk egysége — húsz éven belül hazánkat erőssé, a munkásokat és parasztokat boldoggá teszi. A kultura széles hulláma előnti nemcsak a városokat, hanem az akkor majd a falun született, saját értelmiséggel rendelkező falvakat is. A parasztok földjeit traktorok és más mezőgaz-

dasági gépek ezrei művelik majd. A falvakat az iskolák és kórházak sűrű hálózata fonja át, stb.

Ime ezért harcol a szovjethatalom. Ime ezért védjük mi olyan állhatatosan a munkás-paraszt szövetséget.

...A kongresszus nem úgy fejeződött be, ahogyan az eszerek óhajtották. A parasztok bizalmat szavaztak a szovjethatalomnak. A kongresszus végeztével az ivanovói munkások eleget téve a résztvevők óhajának, megmutatták nekik a gyárakat és az üzemeket.

HORVÁTH BÉLA:

R A B S Á G U T Á N

(E jeles magyar katolikus pap költő, aki a németellenes és demokratikus katolikus fiatal értelmiség egyik vezető hangadója volt a háború előtt és alatt, náci rabság után Párizsban tünt fel újra. Ezt a versét a Magyar Függetlenségi Mozgalom párizsi hetilapjából, a Magyar Szemléből vettük át.)

Rabszolga voltam én öt évig,
Öt évig ölték engem és
Szívemben sajnul öröklétig
A kín, a szörnyű szenvedés.

Viseltem én a szolgaságot,
Üldöztek engem mindenütt,
S kibírtam, hogy a porkolábok
Pálcája mindig engem üt.

Tudtam, hogy egyszer megjövök még,
S látjátok, élek, itt vagyok,
Mert két szememben az öröklét
Világít, mint a csillagok.

Hogy mostan, Uram, diadalmas
Dalod zendüljön ajkamon,
Ami nem ölhet meg a kardvas,
Se zsarnok földi hatalom.

A dal, amit belém leheltél,
Hogy legyek élő dallamod,
A dal, amire te neveltél,
S fivéreim, az angyalok.

ZendüljeteK föl valahonnan
Ti üldözöttek, koldusok,
Megjöttem én, hogy eldaloljam
A dalt, amit csak én tudok.

A szenvedés dalát, a népek
Égekbe zengő tajszavát,
S oly lázadást verők belétek,
Mely a világon harsan át.

Kövessetek, ti sebesültek,
Szegények, árvák, özvegyek,
Igém mind beteljesültek
S helyet szereztem köztetek.

Most jöjjetek, ti proletárok
A régi rendet dönteni,
Most jöjjetek egy új világot
Vasból, acélből önteni.

Gyertek, ti üldözött szegények,
Hadd vesszen el a gaz világ
S gyűjtsuk ki egy új ezredévek
Vörösen izzó csillagát.